



Вазда сам и за истину и за помирење, но не може вазда бити истини како нам се ваља помирити са страдањем Србља и наставити даље!

Не живимо ми у прошлости, како нам фукара спочитава, но је у нас прошлост најживља садашњост, под земљом нас је више него на њој, на небу нас је више него под њим...рану- раном превијамо и опет веле како нас је превише претекло...

Ево, и да наставимо даље не помињући нежаљену крв рода свог- где год даље да се обрнемо јаме су, вртаче, незнане хумке, непобројане кости српске...

Какво то даље Србин има ако зна где му је плот али не и где му је гроб?!

Спочитавају ми да превише говорим и пишем о лелеку СРПСТВА, а ја заиста не могу певати о слави рода свог док не исплачем страдање његово!

Веле да мрзим, а како може мрзети неко из чије је куће више удовица него радосница?!

Моја кућа- толиким српским кућама налик: потомци смо предака којима за душу палимо воштанице над којим год се гробом затекнемо, на коју год ливаду да застанемо, у коју год шуму а зађемо, с којег год потока да се умијемо...

Да се неко пресамити над каменом и заплаче- заплачи и ти, Србине, слободно, нећеш погрешити- можда ти је баш то ђедово узглавље...

